

Klubbens historik presenterad på 35-årsfesten 2015:

När vi med gåsmiddagen i november 2004 firade klubbens 25-årsdag höll **Harry Pettersson** ett föredrag om klubbens första tid. Jag har nu klippt lite från hans manus och naturligtvis själv lagt till en hel del.

1978 var **Bert Sandman** och **Harry Pettersson** styrelseledamöter i **Ringstorps Rotaryklubb**, sedermera Landborgen, som funnits sedan 1964. Det fanns alltså behov av ännu en klubb i Helsingborg. Ringstorpsklubben tog på sig ansvaret att starta den nya, i vilken prosten **Gunnar Åkesson** blev interimisordförande. Han kallade till **ett första konstituerande möte i mars -79** för att bilda **Helsingborg-Kärnan Rotaryklubb**.

I juli samma år hölls nästa möte med förslag till stadgar och till medlemmar. **Bert Sandman, Harry Pettersson, Lars Erwall** och **Rolf Clarkson** hade lämnat Ringstorpsklubben för att utgöra kärnan i den nya klubben, som kom att bestå av 35 medlemmar. Idag har vi bara tre av de ursprungliga så kallade chartermedlemmarna kvar i klubben. Det är **Lars Erwall, Knut Andersson** och **Willard Möller**.

Måndag utsågs till ordinarie mötesdag på Hotell Mollberg. Men – då Råå Rotaryklubb också hade måndagsmöten blev det en del diskussioner. Detta löstes genom en överenskommelse om *fyra* årliga gemensamma möten, som så småningom minskades till två, men som nu haft en paus på ett par år, men redan i mars kommer att återuppstå!

Det första ordinarie klubbmötet hölls på Mollberg den 28 augusti -79 i närvaro av alla medlemmar. Starten blev bra, engagemanget från medlemmarna blev stort och närvaron låg på topp.

Vid klubbens årsmöte i december meddelade president Bert Sandman att **Charterbrevet** hade anlänt från USA och att **Charterfesten** skulle gå av stapeln **den 19 januari 1980**. Detta är nu 35 år sedan!

Den 17 december -79 skrev Willie Rehn i veckobrevet: *”Klubbkamraterna, kyrkoherde Karl-Johan Tyrberg och musikdirektör Per Rydén, tog emot oss och våra damer i den vackra Mariakyrkan. Stämningsfull musik utfördes på orgeln av Per Rydén, julbön förrättades av Karl-Johan Tyrberg och vacker sång framfördes av Lars-Bertil Jönsson. Den högtidliga stunden rönt stor uppskattning och därmed kunde 1979 avslutas på ett värdigt och högtidligt sätt.”* Både julbön och efterföljande jullunch tillhör ju fortfarande våra fina traditioner.

Så till charterhögtiden: Den 19 januari 1980 kl. 17 samlades man vid ingången till **Kärnan**. Två trumpetare blåste en pampig fanfar. Kvällen var kall, men med en förstärkt glögg i entrén höjdes temperaturen. I kyrksalen välkomnades alla av en septett från Spårvägens Musikkår och man lyssnade till en **bandinspelning** med välgångshälsningar från världspresidenten. Kvällen fortsatte med en lyckad

fest på M/S Ursula. Tre turer i fyra timmar följdes av Nachspiel i Scandlines lokaler på Järnväggsgatan. Willie Rehn var väl marknadschef där? T.o.m. -96 arrangerades klubbens charterfester i mitten av januari varje år på M/S Ursula. Därefter har ett flertal olika lokaler använts. Endast ett fåtal år har festen fått ställas in på grund av ett för lågt intresse.

Charterpresidenten Bert Sandman betydde i början mycket för den fina utvecklingen. Han blev också framgångsrik distriktsguvernör verksamhetsåret -93-94. Han avled 1995.

Klubbens andra president var **Harry Pettersson**, som fortfarande lever, men bor sedan flera år på Valltorp, i sin egen lilla värld. Det var under hans presidentår som det första mötet med **Wedel** ägde rum. Fem Wedelmedlemmar med hustrur besökte oss i maj -81. Programmet för fredagen var välkomstparty och turisttur i stan. På lördagen besöktes ett arabstuteri i Blommeröd. Picknick i underbart sommarväder. På kvällen middag hos Harry & Lilian Pettersson för tjugo personer. Sång och dans förde sällskapet samman. Redan efter fyra månader var vi i Kärnan inbjudna till vännerna i Wedel. Sedan dess har klubbarna, förutom ett uppehåll på 90-talet, träffats praktiskt taget varje år, numera alltid andra helgen i september. Det är extra roligt att vi ikväll har **Elisabet Åstrand** här. Du är nog den enda, alla tyskar inräknade, som har deltagit vid alla dessa vänklubbmöten, både här och i Wedel! Jan Leisdal, du skall ha ett extra tack för att du är den i vår klubb som betyder mest för att Wedelsamarbetet fortfarande hålls levande.

Under mina 19 år i klubben har vi arrangerat 12 publika arrangemang, 4 tillsammans med andra klubbar, men 8 helt i egen regi! Utan att skryta vill jag nog ändå påstå att de tyngsta praktiska lassen i samband med alla dessa evenemang har dragits av Jan Leisdal och mig själv. Totalt har vi faktiskt fått in **nästan 2,4 miljoner kronor** som har gått till Läkarbanken, till TRF eller END POLIO NOW! **För 2½ år sedan gjorde jag en sammanställning** av dessa evenemang och den distribuerades till alla medlemmar. Den ligger på hemsidan.

Jag vill också nämna att **Emese Blénessy** och hennes **Zoltán** för hugade klubbkamrater hittills har arrangerat tre vinresor till Ungern (den senaste till Balatonsjön hösten 2012) **och** 2011 en resa till Transsylvanien, mer om den strax.

Under våra 35 år har vi haft **tre egna distriktsguvernörer**. Efter Bert Sandman var **Lennart Jonéus** guvernör -99-00 och **Birgitta Arnving-Friberg** -13-14. Ett sådant år innebär ett omfattande åtagande från klubbens sida, något som avslutas med att klubben står som värd för distriktskonferensen på våren. Hur den första upplevdes vet jag inte, men i de båda senare deltog jag själv och upplevde dem som mycket lyckade. Men väldigt mycket jobb föregår ett sådant möte.... Birgittas valspråk för sitt guvernörsår var: Att göra skillnad!

Vi har gjort skillnad! Vårt hjälpprojekt för ett barnhem i Transsylvanien har verkligen gjort skillnad, och jag hoppas att vi alls inte ser våra insatser där som avslu-

tade. Vi som deltog i resan 2011, och träffade de föräldralösa barnen, har med egna ögon sett behoven och vi insåg då att vi med ganska små medel skulle kunna göra skillnad. När vi kom hem från resan satte vi igång. På distriktskonferensen förra året mottog vi **10.000 kronor** som pris för vårt deltagande i en Storytellingtävling om detta. Jag ser nu fram emot att Emese skall få berätta om hennes och Zoltáns resa i somras då de överlämnade dessa prispengar, som naturligtvis skulle gå direkt till barnhemmet.

Före resan 2011 hade klubben redan i några år, bland annat med bidrag från U-fonden, genom Emese hjälpt ett barnhem – en stiftelse – i Transsylvanien, den tidigare ungerska delen av nuvarande Rumänien. Emese och Zoltán har sina rötter därnere och är sedan många år engagerade i **Asociatia Tinerilor Csibész (The Foundation Csibész)**.

Bakgrunden är denna: Den tidigare katolske prästen **István** har gjort en osannolikt omfattande behjärtansvärd gärning och bokstavligen räddat livet på nära nog tusent föräldralösa barn som annars kunde ha blivit kriminella gatubarn, om de överhuvudtaget hade överlevt. Transsylvanien är otroligt fattigt, i utvecklingen på landsbygden cirka hundra år efter vår. Vägarna är usla, kollektivtrafik finns knappast så det mesta transporteras fortfarande på häst och vagn! Överlevnaden på landsbygden bygger på självhushåll. På vintern kan det vara minus 40 och på sommaren plus 40 grader. Naturen är visserligen vacker, men skönhet ger inte mat i magen.

Många av barnen föds in i en misär. Ofta är föräldrarna missbrukare. Barnen lämnas till barnhem. 1990 hittade István en grupp unga gossar under en bro. De var utkastade från barnhemmet i och med att de hade fyllt 18 år. Utan pengar, utan kläder, utan familj, utan bostad. Sådana var samhällets regler. Den gode prästen bodde ensam i sin stora prästgård och ordnade så att pojkarna kunde bo där. Inom 2 veckor var det ett tjugotal pojkar och snart även flickor i samma situation. Den karismatiske István engagerade församlingsborna att hjälpa till och trots att alla vara fattiga kunde de kanske ändå avvara något. Så småningom lämnade han sin prästtjänst och grundade 1992 **Stiftelsen Csibész. Idag är det ungefär 250 barn- och ungdomar** som bor i Stiftelsens 25 olika hus inom en radie av fem mil. De bor i familjelika hem, i blandade åldersgrupper med två vuxna anställda. Alla har mat och kläder, alla går i skolan, många har under årens lopp gått vidare till universitetsstudier, många har skaffat sig en hantverksutbildning och en del har inom den stora "familjen" hittat en partner. Många bybor bidrar kontinuerligt med ideellt arbete.

Den dagen vi besökte dem hade vi med oss presenter **till ett värde av femtusen kronor** som klubben hade skickat med oss. Emese och Zoltán hade därnere köpt tandbortor, tandkräm, hårschampo, flytande tvål, kitor, ritblock, chokladkakor, kex och en del andra för oss helt alldagliga varor, men för ungdomarna var detta *lyxvaror* av hög kaliber. Att se en tonårsflicka hålla i en alldeles *egen* stor flaska schampo var rörande.

Vi gästade också **den lokala rotaryklubben i distrikt 2241**. Vi berättade om vår önskan efter samarbete. För att kunna söka TRF-pengar som ett **Matching Grant-projekt** krävdes ett engagemang av två klubbar i två länder. Nu började en lång administrativ resa. Under hösten fick vi Stiftelsens önskelista, vi fick fram tänkta kostnader. Att fylla i TRF-blanketterna var en grannliga uppgift. Eller hur Göran? Du och jag

jobbade mycket med detta. Att Emese behärskar både ungerska och rumänska, man talar huvudsakligen ungerska i den delen av Rumänien, var förstås en stor fördel i kommunikationen med den rumänska klubben. **Resultatet** av våra ansträngningar blev att vi till slut, sommaren 2012, kunde skicka ner **14.150 USD**, varav Kärnan stod för 4.000, vårt distrikt 4.000, medan den rumänska klubben bara kunde avsätta 100 dollar. Vi hade alltså 8.100 dollar. TRF gav oss då ytterligare 6.050 dollar! Totalt nästan 100.000 kronor, som man säkert fick minst fem gånger så mycket för därnere som man skulle ha fått här hemma. Varje år besöker Emese och Zoltán barnhemmet och har frekvent kontakt med István. Därmed vet vi att varje krona kommer barnen till del. I april 2012 besökte István vår klubb på ett lunchmöte.

Dessa dollar har bekostat:

- Två kor som ger mjölk, smör och ost till barnen
- Byggandet av ett stall till korna för att de skall överleva vintern. I stallet finns en loge där hö förvaras och kan fungera både som mat till korna och som isolering mot kylan.
- Grävandet av en damm med inplanterade fiskar som ger barnen fisk att äta.
- Grävandet av en ny brunn.
- Lakan och örngott, som var ett akut behov till ett av husen.
- En ny lekplats med moderna redskap.
- Matteredor till det soppkök som Stiftelsen driver för fattiga bybor.

Härutöver har vi, med **bidrag från U-fonden**, kunnat bekosta byggandet av ett växthus, för att odlingssäsongen skulle kunna förlängas och ge barnen grönsaker under större delen av året.

Just de här barnen har haft tur och man kan ju bara tänka sig vad landet har ”sparat” på ”minskad ungdomsbrottslighet” tack vare den ofattbart godhjärtade István. Vi måste snarast, tycker jag, ta reda på vad som nu står överst på önskelistan därnere, så att VÅRT projekt kan få en fortsättning. Våra rotaryhjärtan klappar för just de här barnen och när man vet att det gör skillnad att hjälpa är det inte svårt. Det är roligt att vara ROTARIAN!

SERVICE ABOVE SELF!

Och SKÅL för vår fina klubb!

Detta nedtecknades av *Inger Munck af Rosenschöld* i januari 2015 och lästes upp på 35-årsfesten den 7 februari 2015 i Dunkers Matsal.